

Антін Мухарський
Легенда про
Квітозавра

Правдива казка
для дорослих дітей

Харків
«ФОЛІО»
2015

ЧАСТИНА ПЕРША

ДИВОВИЖНА ЗНАХІДКА

ГЛАВА 1

Знайомтеся: професор Чудлик

Якщо ви ніколи не бували в Києві, не бачили Софійського собору, не гуляли Хрещатиком і не пили лимонад у скверику біля Золотих воріт, — отже, у вас це все ще попереду. І, якщо ви справді захочете відвідати наше чарівне місто, то зробіть це неодмінно в травні. Адже навіть маленьким дітям відомо, що у травні, коли розквітає бузок, а на гіллястих каштанах запалюються мільйони свічок, Київ стає схожим на казку, в якій відбуваються неймовірні дива. Ну де ви ще побачите ді-джея, який летить небом у дитячому візочку, справжніх інопланетян чи волошкового квітозавра, що, мирно сидячи на лавці, потайки від мами їсть разом із друзями морозиво? Не вірите? Приїжджайте самі, знайдіть мене, і я вас обов'язково з ними познайомлю.

Історія, розказана у цій книжці, відбулася саме в травні, коли величезні кущі бузку на дніпровських схилах вкрила біла й фіолетова піна. Її аромат, змішуючись із пахощами розквітлих на клумбах нарцисів та тюльпанів, огорнув місто і розлився по вулицях духмяними струменями. Він приводив у захват бабусь і дідусів, їхніх дітей, онуків і, навіть, правнуків, які посміхалися гарячому сонцю зі своїх пелюшок. Повернулися ластівки, наповнивши щебетом небо, задзвеніли в руках у квіткарки букетики конвалій, захлюпалися в Дніпрі жирні лящі та подусти, і навіть міліціонери на вулицях якось подобрішали і поблажливо поглядали на

жвавих пенсіонерів, які перебігали дорогу в недозволених для цього місцях.

Час починати розповідь.

Отож, жив собі в Києві один ду-у-же відомий професор казкової заврології на прізвище Чудлик. Він продовжував знану наукову

династію — адже і його батько, і дідусь, і навіть прадідусь також були професорами. Прадідусь уславився вражаючою знахідкою: одного разу копав для риболовлі хробаків у ботанічному саду і натрапив під старезним каштаном на справжнє доісторичне брязкальце, яким матусі-квітозаврихи забавляли своїх малят, коли ті здіймали галас, вимагаючи чіпсів та цукрової вати.

Невже ви не знаєте, хто такі волошкові квітозаври? Тоді я наполегливо раджу вам відвідати лекцію професора Чудлика, яку той читає щосуботи в республіканському планетарії.

Рівно о 15:00, після сеансу пізнавальних мультфільмів, на кафедру піднімається усміхнений, сухорлявий дідусь у незмінному білому халаті, з-під якого визирають картаті штани й начищені до дзеркального блиску гостроносі черевики. Довге сиве волосся дуже смішно стирчить з-під круглої оксамитової шапочки з вишитою на ній сріблистими нитками літерою «Ч». Однак не поспішайте сміятися, адже професор — справжній геній, а генії зазвичай трохи дивакуваті.

Піднявшись на кафедру, Чудлик огляне з-під окулярів зал, мугикне отак: «гм-хм», поворухне вусами і скаже:

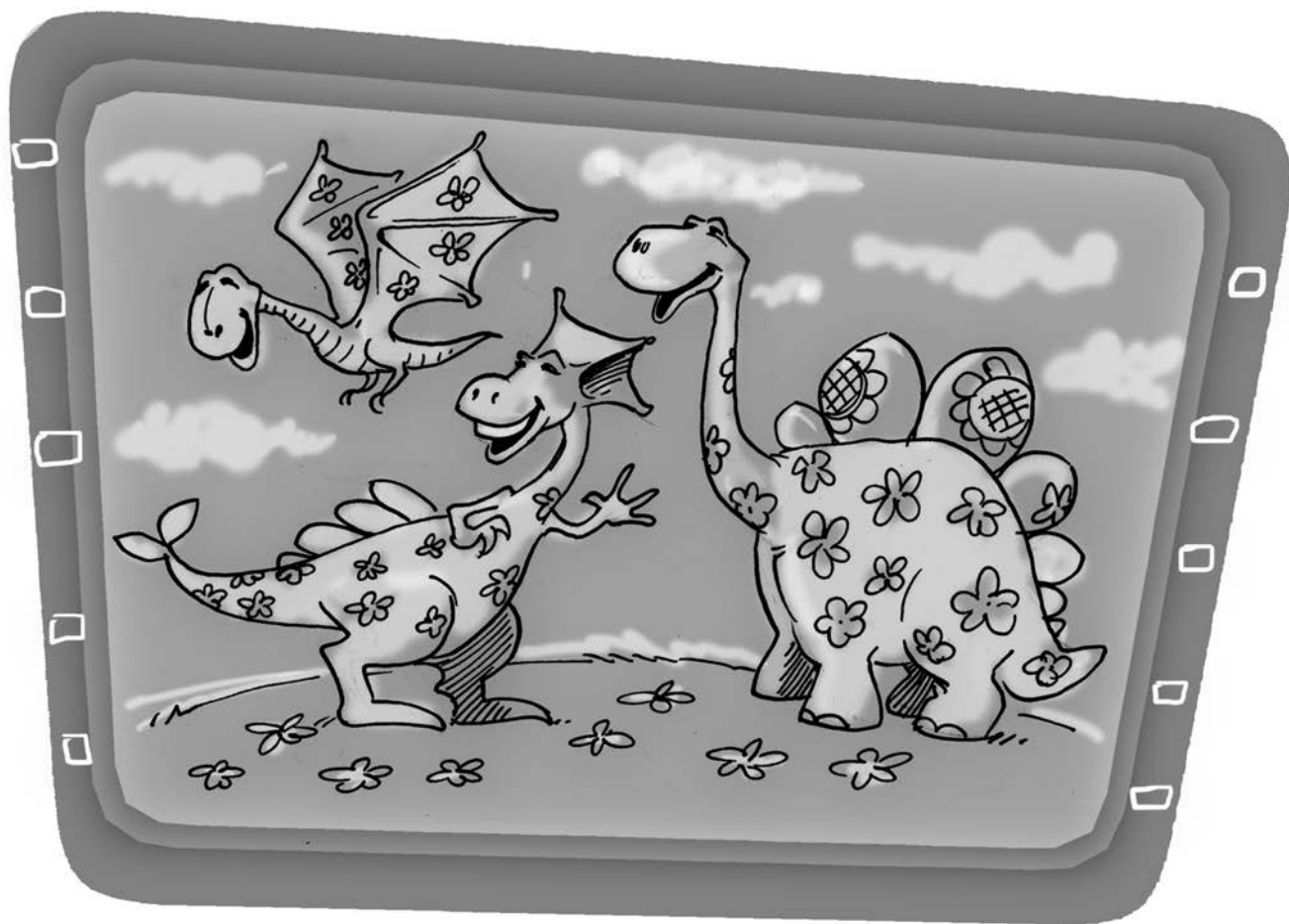
— Дорогі друзі, вітаю вас на науково-казковій лекції «Легенди та правда про волошкових квітозаврів».

По його словах світло в залі почне поволі гаснути. Натомість на прямокутному екрані спалахне і постане дивовижна картина: величезна галявина, вкрита квітковим килимом, оточена густими деревами, посеред якої на березі річки граються і водять хороводи кумедні істоти волошкового кольору, суцільно всипані ромашками, маргаритками, айстрами, жоржинами та соняхами. І поки ви будете розглядати цю картину, приємний баритон професора Чудлика перенесе вас у далеке минуле:

— Колись, багато мільйонів років тому, територію сучасної України населяли добрі, простодушні та веселі істоти — волошкові квітозаври.

Здебільшого вони полюбили мешкати у наймальовничіших місцях поблизу річок та озер. Раціон їхнього харчування містив пелюстки троянд, дикий мед, пташине молоко та солодку росу. Але понад усе їм подобалося співати, гратися й танцювати. Волошковий квітозавр легко міг прожити півроку без меду і пташиного молока, три місяці без солодкої роси, але якщо йому три дні забороняли гратися й танцювати, то він занеджував і помирав від нудьги. Жили волошкові квітозаври як одна велика родина. Вони не знали, що таке лихо, зло і підступність. Однак...

У цьому місці професор клацне пультом і на екрані постане зовсім інша картина: випалена земля, зрубані дерева, висохлі річки, чорне каміння та затягнений хмарою диму небокрай.

— Після прибуття на нашу землю інопланетного десанту на чолі з відомим лиходієм та розбійником Пупир-Хамом волошкові квітозаври були геть знищені. Спершу їм заборонили співати, потім танцювати й водити хороводи, натомість змусили ходити строем, навчали брехати, лаятися й капостити. Невдовзі всі тварини пересварилися між собою і зробилися легкою здобиччю для Пупир-Хама та його поплічників — негідники відловлювали чарівних звірів і вивозили на планету Жлобур, аби шити з їхньої шкури куртки, сумки й гаманці, що мали шалений попит серед місцевої модної публіки. Упродовж декількох років численна і весела родина волошкових здорованів скоротилася до кількох дивом уцілілих осіб. Вони знайшли собі прихисток у печерах, у найнепрístupніших місцях Землі. Йдемо далі...

Професор знову переключить слайд. На екрані — стародавнє місто.

— З історичних джерел стало відомо, що в знаменитій Олександрійській бібліотеці зберігався древній манускрипт. У ньому червоним чорнилом